

На връщане от лъкаря Манго мина край „народната частна“ гостилница „Сити гости“. Гостилничарът, бай Илия Дрънкалото нѣмаше клиенти въ дюкяна си и затова стоеше на вратата, подбивайки се съ познатитѣ проходящи. Когато Манго се захласна въ витрината на гостилницата, кждето бѣха изложени разни привлекателни нѣща за ядене, като: кебапчета, бѣбречета, кюфтенца, пържена риба и др. подобни съблзани, Дрънкалото рече да се пошегува и запита циганина:

- Гладенъ ли си, Манго?
- Гладна съмъ, бащице, гладна съмъ, като гладне сигенинъ
- Искан ли ти се да си похапнешъ?
- Аку ша давашъ, ша зручамъ.
- Пари имашъ ли?
- Е, дала малко дади Господъ.

И Манго посочи горделиво единствената десетолевка, която се намираще още въ джоба на скжсанитѣ му потури.

Дрънкалото помисли, че циганина има повече пари, та го покани да влѣзе.

Гостилницата му не се отличаваше ни съ голѣма чистота, ни съ много и отбрани клиенти, та и такива като Манго бѣха добре дошли. Стига само парата да паднѣше. „Да става търговия“, — казваше често бай Илия.

Циганинътъ се позамисли за моментъ, после климна глава, прекрачи прага и се намѣсти на една отъ запапанитѣ съ различни мазнини маса. Гостилничарътъ застава предъ него и попита:

- Какво ще поржчашъ?
- Казвай какви манджи имашъ, бащице, — рече да се осведоми клиента.
- Фасулъ, зеле съ свинско, паприкашъ, шкембе чорба, пържена риба, кисело млѣко. . . — започна да изброява Дрънкалото.

— Ха, да давашъ идинъ пурженъ рибата, ама да тургашъ и малко кисель млѣко!

Поржчаното пристигна за две минути и Манго се зае юнашки да го унищожава.

Като нѣмаше друга работа, бай Илия се намѣсти на масата му и започна да си прави шеги съ него.

— Отъ кжде си? — запита той циганина.

— Отъ село „Гладна могила“ съмъ, чорбаджи.

— Ами какво работишъ? Съ какво се поминавашъ?

— Поминавамъ криво-лѣво, бащице. Лажици правимъ, вретена правимъ, просимъ, а при нужда пѣемъ. . .

— Значи, ти можешъ да пѣешъ, а?

— Като славей чуруликамъ!

— Е, хайде да ми изпѣешъ нѣщо.

— Да пурущавашъ, ваша милостъ, ама тозъ работа ставашъ сосъ мангизи.

— Е, холанъ, съ пари! Карай една пѣсенъ пѣкъ безъ пари.

Манго въ гостилницата

Весель разказъ отъ Йосифъ Сжбевъ

— Не може, бащице, . . . Занаятъ е това. . . Ти давашъ ли манджа безъ мангизи? Ако давашъ, да ти спѣвамъ и десетъ пѣснити.

— Добре бе, Манго, съгласенъ съмъ да не ти взема пари, но да ми изпѣешъ такава пѣсенъ, която да ми се хареса. Не ми ли се хареса, ще си платишъ на общо основание.

— Убавъ бе, чорбаджи, само да давашъ и малко виното да намажемъ свирката.

— Дадено, — каза Дрънкалото и донесе едно шише червено вино, което сложи предъ циганина.

Шегобиецътъ гостилничаръ си правѣше смѣтка хемъ да се позабавлява съ своя клиентъ, хемъ да си вземе паритѣ за обѣда и виното: бѣше решилъ да не харесва нито една отъ пѣснитѣ му.

Отъ своя страна Манго се надѣваше да откачи единъ обѣдъ безъ пари и да отърве единственитѣ десетъ лева, съ които да купи бѣлъ симидъ на циганчетата.

— Да спѣвамъ, бащице? — попита пѣвецътъ.

— Почвай! — каза гостилничарътъ и като скръсти ржце върху изпѣкналия си коремъ, зачака съ любопитство.

Циганинътъ преглътна два-три пжти, поизпѣна дългата си, мършава шия, окашля се и викна:

- Аку ша се женишъ мене да ме земишъ, Доне мамина.
- Каран-каранфилчето Трендафилчето, — и варосано, вараносано.

— Не е хубава. Не ми харесва тази! — отсѣче публиката, т. е. бай Илия Дрънкалото. — Друга карай!

— Дурго — дурго! Манго знае много.

Хайде, провикна се-е-е турския па-а-па, отъ Панагюрище-е-е. . .

— Не, не, и тази не е хубава! Остави я!

— Тозъ пѣсната много убавъ бе, чорбаджи, рече Манго да убеди придирчивата „публика“.

— Не искамъ тази, — друга карай! Пѣвецътъ подхвана:

— Кирчо на ча-ардакъ седѣше-е-е, печено агне ядѣше-е-е, пе-ечено агне ядѣше-е и руйно ви-ино пиеше-е-е!

— И тази не струва! — отсѣче Дрънкалото.

Челото на циганина се ороси съ ситна потъ. Той продължи да пѣе една следъ друга още много пѣсни, но все безъ успѣхъ да повлияе върху „грубата, немузикална душа“ на гостилничаря. Най-последно, като видѣ, че ще загуби баса, рече да опита последното срѣвство и се провикна:

— Ой Манго, Манго-о-о, Що така се млати-и-шъ? Като се наяде-е-е, защо си не пла-а-ти-ишъ!

— Ха, така! Това се вика пѣсенъ — се провикна възторжено бай Илия.

— Е, щомъ аресувашъ, сбогомъ бащице. . . И благодаримъ за манджата.

— Чакай! Кжде така? Азъ харесахъ не пѣсенъта ти, а думитѣ, дето казвашъ, че ще си платишъ.

И гостилничаря хвана циганина за скжсания ржчавъ.

— Ама какъ така! — учуди се тозъ.

— Нали даде дума бе, чорбаджи?

— Плащай тринадесетъ лева много не разсждавай! — скръщъ жби Дрънкалото.

Скжсанитѣ потури на Манго се разтрепераха. Той разбра, че нѣма да се отърве лесно, затова бръкна въ скжсания джобъ, извади десеттѣ лева и ги положи върху масата.

— Още три лева! — свѣтна съ о гостилничарътъ.

— Нѣма вече, бащице!

— Нѣма ли? Ахъ циганската кожаца!

И разярениятъ бай Илия извърт една плесница на своя клиентъ. Последния рече да побѣгне къмъ вратата, но единъ юмрукъ въ врата се бори скжсания му фесъ на полъ. Той се наведе бърже да си го вземе. Въ това време Дрънкалото дигна кракъ и му нанесе отзадъ такъвъ ритникъ, че клетия циганинъ изхвъркна из отворената врата и заора носъ чак на тротоара. Той скочи бърже, побѣгна по улицата и се спрѣ чакъ когато видѣ, че неговия мжчителъ не го преследва. Изпуха феса о ржката с нахлупи го върху главата и започна да смѣта гласно, като натискаше с една ржха прѣститѣ на другата:

— Десетъ лева съмъ дала. Единъ шамаръ, едно юмрукъ и единъ тежък по левъ — три левъ. Всичко тринадесетъ лева. Пила съмъ, яла съмъ, пѣяла съмъ. . . Плащала съмъ — плащала съмъ.

Като се убеди, че смѣтката е върнута, Манго се запжти къмъ хана, кждето го очакваше съ нетърпение Марко-неговото мършаво и кротко, като ошелникъ, магаре.

Край

Четете в „Барабанче“!

И този брой на в. „Барабанче“ носи таенъ знакъ
Въ следния брой ще съобщимъ какъвъ и кжде е поставенъ тайниятъ знакъ. Запазете броятъ